

Răstimp

Maria Iuliana Popescu

în miezul nopții recitesc destine
ascunse'n rame vechi cu iz de moarte
mi'e prea târziu în viață fără tine
port părăsit al viselor deșarte

mă pierd în amănunte efemere
sperând o lume să închid c'o poartă
albastră'i noaptea - vorbele stinghere
și nu e loc să trec pe file'o soartă

împrejmuită'i ziua în urzeala
celor promise'n verile trecute
îmi macină în oase umezeala
cu mucegai de vremuri irosite

ce rost mai are marea'n toamna asta
când osteniți de'atâtea promisiuni
fragile brațe'și tremură nefastă
îmbrățișare prin omisiuni

trecem tăcuți spre lumea fără punte
ce tineri fost'am ieri, dar ce bătrâni
orbecăind mai căutăm o luntre
sperând să traversăm spre alte lumi

din răni ne creștem trandafiri uscați
cu spini ce se agață'n vena firii
sperăm o lume de însingurați
lumini abstracte'n calea nemuririi
#Iulia